ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΓΚΩΤΙΕ

ΤΟ ΠΙΑΝΟ

ΑΡ' ὅλη τὴν λεπτὴ ἐξυπνάδα της, ἡ βαρώνη ντὲ Λινὲζ δὲν ἤξερε τί νὰ πῆ στὸ σύζυγό της γιὰ νὰ τοῦ δικαιολογήση μ' ἕνα τρόπο κάπως πιστευτὸ γιατὶ βρισκόταν μισοντυμένη στὸ δεύτερο πάτωμα τοῦ πύργου, μέσα στὴν κάμαρη τοῦ νεαροῦ Σλαύου πιανίστα, ποὺ ἦταν ὡραῖος σὰ γυναῖκα, μὲ τὰ μακρυὰ σγουρὰ μαλλιά του!...

Νὰ τοῦ πῆ ὅτι εἶχε βγάλει τὰ ροῦχα της, χωρὶς πονηρὴ σκέψι, ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης ζέσης, οὔτε μποροῦσε νὰ τὸ συλλογιστῆ, γιατὶ ἡ τελευταῖες ἡμέρες τοῦ φθινοπώρου εἶχαν φτάσει πειὰ κι' ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ παραπετάσματα, ποὺ μόλις τὰ χρύσωνε ἕνας ψυχρὸς ἥλιος, ἔβλεπε κανεὶς τὰ δέντρα τοῦ κήπου νὰ χτυπᾶνε, κάτω ἀπ' τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου, τὰ τρεμάμενα κλαδιά τους.

Ἂν ἤθελε νὰ εἶνε εἰλικρινής, ἡ μικροῦλα καὶ γοητευτικὴ πυργοδέσποινα, θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ἀπαντήση ἁπλούστατα ὅτι ἀγαποῦσε τρελλὰ αὐτὸ τὸν ξένο καλλιτέχνη ποὺ τὸν φιλοξενοῦσαν πρὸ τριῶν ἑβδομάδων, ποὺ τραγουδοῦσε στὸ πιάνο τόσο τρυφερὲς ρομάντσες καὶ ποὺ ἤξερε νὰ λέη λόγια, γλυκὰ σὰν τὴ μουσική του. Μὰ μιὰ τόσο μελομανία δὲν θὰ ἱκανοποιοῦσε καθόλου τὸν βαρῶνο ντὲ Λινέζ, ἄνθρωπο θετικό, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη τοὺς καλλιτεχνικοὺς ἐνθουσιασμούς. Ἀσφαλῶς δὲ μιὰ τέτοια ἐξήγησις θὰ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ τὸν ἐρεθίση ἀκόμα περισσότερο.

Γι' αὐτὸ ἡ ἔνοχος σύζυγος ἔλαβε τὴ σοφὴ ἀπόφασι νὰ μὴν πῆ τίποτε, καί, ἐνῶ ὁ νεαρὸς μουσικός, ἀρκετὰ ἀποσβολωμένος, ἔπαιζε μηχανικὰ μὲ τὶς μπουκλες τῶν μαλλιῶν της, ἐκεῖνα κουμπώθηκε γρήγορα γρήγορα, γιατὶ ἡ ντροπὴ εἶνε ἔμφυτη στις γυναῖκες ὅταν βρίσκονται μπροστὰ στοὺς συζύγους των.

Ὅσο γιὰ τὸ βαρῶνο—ποὺ ἦταν μὲ τὶς παντοῦφλες του, μὲ τὴ νυχτικὴ του ρόμπα καὶ τὸ σκοῦφο του—ἔμεινε στὴν ἀρχὴ ἄφωνος ἀτὸ κατάπληξι μπροστὰ σ' ἕνα θέαμα τόσο ἀπροοπτο. Τὸ παχυὸλό του πρόσωπο, ποὺ ἦταν κοκκινωπὸ σὰν πιπεριὰ τῆς Ἱσπανίας, εἶχε γίνει πιὸ ἀστεῖο, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ τὸ κόνη τρομερό. Καὶ ἀπὸ τὸ λαχάνιασμα τῆς ὀργῆς, ἡ μικρὴ φουσκωτὴ του κοιλιὰ ἀνεβοκατέβαινε ὅπως τὸ στῆθος μιᾶς πριμαντόνας ὅταν τραγουδάη τὸ δυσκολώ ερο μέρος τοῦ ρόλου της.

— Κυρία! φώναξε ἐπιτέλους. Μὴ νομίζετε πὼς εἶμαι κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἠλιθίους ἐκείνους συζύγους ποὺ μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ τοὺς ἀψηφήση ἀτιμωρητεί! Ἂν δὲν σᾶς σκοτώνω ἀμέσως, ὅπως ἔχω δικαίωμα, τὸ κάνω γιατὶ μελετάω μιὰ ἐκδίκησι ἀκόμα πιὸ σκληρή. Δὲν θὰ ἐγκαταλείψετε ποτὲ πειὰ αὐτὸ τὸν πύργο, ὅπου δὲν φοβηθήκατε νὰ μὲ ἀτιμάσετε. Θὰ πάψετε νὰ εἰσθε γυναῖκα μου καὶ θὰ γίν.τε αἰχμάλωτός μου. Κανένα τέχνασμα, κανένα στρατήγημα δὲν θὰ ξεγελάση τὴν ἀγρυπνη ἐπίβλεψί μου... Μακρυὰ ἀπ' τὸν ἐρωστή σας, μακρυὰ ἀπ' ὅλες τὶς ἀπολαύσεις, θὰ ζήσετε μόνη μαζὺ μὲ τὶς τύψεις σας!...

Κατὰ πόσον, ἡ κ. ντὲ Λινὲζ εἶχε τύψεις, αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου ἐξακριβωμένο καὶ ὁ σύζυγός της δὲν εἶχε καθόλου δίκηο νὰ τὸ λέη αὐτὸ τόσο ἐπιπόλαιο. Μὰ τὴν πεῖραξε πολὺ ἡ ἰδέα ὅτι δὲν θὰ ξανάβλεπε πειὰ τὸν ὡραῖο της μουσικό, ὅτι θὰ ἔμε ε φυλακισμένη, ἀκόμα καὶ τὸ χειμῶ α, κατὰ τοὺς μῆνες τῶν διασκεδάσεων καὶ τῶν χορῶν, σ' αὐτὸ τὸν πληκτικὸ πύργο, σὲ πέντε λευγῶν ἀπόστασι ἀπὸ τὸ Παρίσι, στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου.. Γι' αὐτό, μέσ' στὸ χαριτωμένο μορφασμὸ ποὺ ἔκανε, ζωγραφίστηκε ὅλη ἡ ἀπελπισία ποὺ μπορεῖ νὰ κλείση μιὰ τρυφερὴ γυναικεῖα καρδιά.

— Ὅσο γιὰ σᾶς, κύριε—ἐπρόσθεσε ὁ σύζυγος γυρίζοντας πρὸς τὸ Σλαῦο πιανίστα—ἂν φείδομαι τῆς ζωῆς σας, αὐτὸ τὸ κάνω γιατὶ θέλω ν' ἀποφύγω τὸ σκάνδαλο. Μὰ θ' ἀναχωρήσετε ἀμέσως ἀπὸ δῶ καὶ φαντάζομαι ὅτι στὸ μέλλον θ' ἀποφύγετε νὰ βρεθῆτε στὸ δρόμο μου. Ἐμπρός, κύριε, πηγαίνετε!

Στ' ἀλήθεια, ὁ βαρῶνος ντὲ Λινὲζ φάνηκε ἀρκετὰ ἀξιοπρεπὴς στὴ σκηνὴ αὐτή, ἂν λάβουμε μάλιστα ὑπ' ὄψι μας πὼς φοροῦσε τὴ νυχτικιά του ρόμπα καὶ τὸ σκοῦφο του.

Ὁ νεαρὸς μουσικός, ποὺ ἔμοιαζε μὲ χερουβεῖμ, χαμήλωσε τὸ κεφάλι του κι' ἀποσύρθηκε, ὄχι ὅμως χωρὶς νὰ ρίξη ἕνα τελευταῖο βλέμμα στὴν ἀγαπημένη του συνένοχο... Ἐπίσης κύτταξε θλιβερὰ τὸ πελώριο ἐβένινο πιάνο, μὲ τὰ μπρούντζινα πόδια ποὺ ἔπιανε ὁλόκληρο σχεδὸν τὸ δωμάτιο Εἶχε συνηθίσει νὰ τὸ παίρνη μαζύ του στὰ ταξίδια του καὶ δὲν δεχόταν ποτὲ μιὰ πρόσκλησι χωρὶς νὰ ἐξακριβώση προηγουμένως ὅτι θὰ τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ πάρη μαζύ του καὶ τὸ πιάνο του. Νόμιζε πὼς ἔχανε ὅλο του τὸ ταλέντο, ἂν ἔπαιζε σὲ ἄλλο πιάνο. Μὰ ἡ σειγμὴ τώρα δὲν τοῦ φάνηκε κατάλληλη γιὰ νὰ ζητήση νὰ τοῦ στείλουν τὸ πιάνο του

* * *

Ὥστε ἔτσι λοιπόν, δὲν θὰ τὴν ξανάβλεπε ποτὲ πειὰ τὴν ὡραία βαρώνη ὁ νεαρὸς πιανίστας;

Ἂν καὶ πολλὲς μεγάλες κυρίες στὴν Πετρούπολι, στὴ Βαρσοβία, στὴ Βιέννη, στὸ Παρίσι, λιγωμένες ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἔπαιζε τὶς μαζοῦρκες τοῦ Σοπέν, τοῦ εἶχαν χαρίσει τρυφερὰ φιλήματα, αὐτὸς δὲν εἶχε ἀγαπήσει ποτὲ ἄλλη γυναῖκα—οὔτε αὐτὴ τὴν ὑπέροχη κόμησσα Λουκάνωφ, ποὺ ἦταν τόσο λευχὴ ὥστε ξαφνιαζόταν κανεὶς γιατὶ δὲν ἔβλεπε στοὺς ὤμους της φτερὰ ἀγγέλου—ὅσο ἀγαποῦσε τὴ βαρώνη ντὲ Λινέζ.

Ὦ! ἡ γοητευτικὲς ὧρες ποὺ περνοῦσαν μαζύ, λίγο πρὶν ἀπ' τὸ βράδυ, ὅταν ὁ βαρῶνος δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμα ἀπ' τὸ κυνῆγι του! Αὐτὸς ὀνειροπόλος, ὅφινε τὰ δάχτυλά του νὰ πλανιῶνται ἐπάνω στὰ πλῆκτρα, κ' ἐκείνη, καθισμένη κοντά του, τὸν ἄκουγε, σβύνοντας ἀπὸ τὸ λίγωμά της. Θυμόταν ἀκόμα τὶς πιὸ μυστικὲς χαρὲς ποὺ γεύτηκε, ὅταν ἡ ψυχές τους καὶ τὰ κορμιά τους ἑνωνόντουσαν, ὅταν τὰ χείλη τους δὲν χόρταιναν τὰ φιλήματα...

Ἀλλοίμονο! Αὐτὲς ἡ γοητευτικὲς σειγμὲς εἶχαν χαθῆ γιὰ πάντα. Γιατὶ ὁ βαρῶνος ἀσφαλῶς θὰ πραγματοποιοῦσε τὶς ἀπειλές του. Καχύποπτος, σὰν τὸν Δὸν Μπάρταλο, θὰ κρατοῦσε στὴ ζώνη του ὅλα τὰ κλειδιὰ τῶν θυρῶν τοῦ πύργου καὶ θὰ περνοῦσε κάγκελλα σ' ὅλα τὰ παράθυρά του. Ἡ βαρώνη ντὲ Λινὲζ ἦταν βέβαια μιὰ ἔξυπνη γυναῖκα, μὰ μόνο στὶς κωμωδίες καὶ στὶς ὄπερες βλέπει κανεὶς τὶς ἐρωτευμένες νὰ ξεφεύγουν τὴν αὐστηρὴ ἐπαγρύπνησι τῶν συζύγων τους καὶ νὰ πηγαίνουν νὰ συναντήσουν τοὺς ἐραστάς των...

Ὄχι! Ὄχι! Δὲν θὰ τὴν ξανάβλεπα ποτὲ πειά...

Γι' αὐτὸ μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀπ' τὶς θλιβερὲς αὐτὲς ὀνειροπολήσεις, ὁ νεαρὸς πιανίστας ξαναγύρισε στὸ Παρίσι, ὄχι μὲ τὸ σιδηρόδρομο, οὔτε μὲ ἁμάξι, μὰ πεζός, ἀτὸ τὸ δημόσιο δρόμο—σὰν νἄθελε ν' ἀποκαρυνθῆ ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἀργὰ ἀπὸ τὴν εὐτυχία τοῦ παρελθόντος.—Καὶ ὅταν ἀπλώθηκε ἀργὰ ἀργὰ ἡ νύχτα, ἄνθισαν ἕνα σωρὸ ἄστρα στὸν οὐρανό, μὰ καμμιὰ ἐλπίδα σεὴν καρδιά του.

***

Ὅταν ἔφτασε στὸ διαμέρισμά του, στὸ Παρίσι ὁ ὡραῖος πιανίστας, ξαφνιάστηκε πολὺ βρίσκοντας τὸ πιάνο του στὴ συνηθισμένη του θέσι. Ρώτησε σχετικῶς τὸν καμαριέρη του κ' ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε ὅτι μερικοὶ ὑπηρέτες τοῦ βαρώνου ντὲ Λινὲζ εἶχαν φέρει τὸ πιάνο, χωρὶς νὰ δώσουν καμμιὰ ἄλλη ἐξήγησι. Αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ σκεφθῆ ὅτι ὁ βαρῶνος εἶχε φερθεῖ πολὺ εὐγενικά, στέλνοντάς του τὸ πολύτιμο πιάνο τόσο γρήγορα.

Μὰ ἡ χαρά του αὐτὴ ἦταν πολὺ σύντομη. Θυμήθηκε τὴ βαρώνη καὶ ξαναμελαγχόλησε.

— Καλὰ εἶπε στὸν ὑπηρέτη του. Ἄφησέ με!

Καί, ὅταν ἔμεινε μόνος, κύτταξε τὸ πιάνο μὲ μελαγχολία.

Ποτὲ πειὰ δὲν θὰ ξανάπαιζε σ' αὐτὸ γιὰ ἐκείνη τὶς μαζοῦρκες τοῦ Σοπέν, ποτὲ πειὰ ἐκείνη δὲν θὰ τὸν ἄκουγε, σκυμμένη κ' ἐκστατική... Ἦταν φυλακισμένη καὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ξεφύγη ποτὲ ἀπὸ τὸ ζηλότυπο δεσμοφύλακά της.

Κάθησε μελαγχολικὸς μπροστὰ σεὸ πιάνο καὶ τὰ χέρια του ἄγγιξαν τὰ ἄσπρα καὶ τὰ μαῦρα πλῆκτρα. Θὰ ἔννοιωθε μιὰ πονεμένη εὐχαρίστησι ἂν ἄκουγε—ἂν ἄκουγε μόνος του, ἀλλοίμονο!—τοὺς σκοποὺς ποὺ ἐκεῖνη ἀγαποῦσε!...

Μὰ ἀμέσως ἀναπήδησε κραυγάζοντας ἀπὸ ἔκπληξι. Τὸ πιάνο δὲν ἔβγαζε οὔτ' ἕνα ἦχο κάτω ἀπ' τὴν πίεσι τῶν δαχτύλων του. Τί ἐσήμαινε αὐτό... Ναί, ναί, τὰ καταλάβαινε ὅλα τώρα. Ὁ βαρῶνος εἶχε συντρίψει, εἶχε καταστρέψει ἀπὸ μανία τὸ πολύτιμο ὄργανό του καὶ τοῦ τὸ ἔστελνε, νεκρὸ πειά!...

Τρελλὸς ἀπὸ ὀργὴ σήκωσε τὸ ἐβένινο σκέπασμα τοῦ πιάνου γιὰ νὰ δῆ τὴν καταστροφὴ καλύτερα.

Καὶ τότε... Ὦ, ἀνέκφραστη εὐτυχία!...

Μέσα ἀπ' τὸ πιάνο πήδησε, σὰν κοῦκλα μέσ' ἀπ' τὸ κουτί της, ἡ βαρώνη ντὲ Λινέζ. Ἀγκάλιασε τὸν ὡραῖο πιανίστα μὲ παραφορά,

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 2019)

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΥΠΟΙ ΚΑΙ ΚΑΚΕΚΤΥΠΟΙ

Ἡ κυρία Μπακοπούλου.
(Σκίτσο τοῦ κ. Σοφ. Ἀντωνιάδη